

Daan Boom en Stijn van Vliet

POL
DER
GLAM
OUR

ISBN 978-90-225-8363-0

ISBN 978-94-023-1090-0 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Zetwerk: Steven Boland

© 2017 Daan Boom, Stijn van Vliet en Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door
middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

1

‘Tel de schelpen in het zand, tel ze en geef ze een naam.’

Mijn laatste zin van de avond schalde door de ruimte. Hier stond ik dan, in de Carte Blanche te Waddinxveen. Al drie jaar mocht er niet meer gerookt worden, maar de nicotineplekken waren nog altijd niet van de muur verwijderd. Verder was het café versierd met niet echt leuke barwijsheden als ‘Vrouwen zijn als typex, eerst is het je type en daarna je ex’.

Er klonk een matig applaus. Was ik gewend. De helft van de mensen in de kroeg had naar mijn optreden gekeken en de andere helft had met elkaar zitten ouwehoeren. Die hadden waarschijnlijk meer gehoopt op Gerard de Waal, die op

vrijdagavond vaste prik was en eigenhandig het opplakken van het behang voor zijn rekening had genomen, in ruil voor een paar jenevertjes en een bamischijf.

Dit was waarvoor ik leefde: optreden om je eigen nummers te testen. Van huis uit had ik de muziek meegekregen. Mijn moeder zong de hele dag door en mijn vader speelde gitaar. Van hem leerde ik ook gitaarspelen, totdat hij vond dat ik bij hem niks meer kon leren. Hoewel ik uren alleen doorbracht met mijn gitaar op mijn kamer, bleek ik liedjes schrijven en zingen leuker te vinden. Op de middelbare school had ik niet zo veel vrienden en daarom was ik erg blij dat ik na mijn havo de vooropleiding voor het conservatorium kon gaan volgen, zodat ik uiteindelijk iedereen kon laten zien dat ik wel wat kon.

Ik veegde het zweet van mijn voorhoofd en stapte met hulp van de kroegbaas het biljart af. Na afloop bleef ik altijd even hangen voor het geval iemand een op- of aanmerking had. Alleen zo kon ik stap voor stap beter worden en bereiken wat ik wilde. Touren, albums schrijven, maanden de studio in duiken met de beste muzikanten van het land. Samen met gelijkgestemden.

‘Nou, Tjibbe, het was een mooi optreden. Hoe vond je het zelf gaan?’

‘Ik heb het enorm naar mijn zin gehad. Ik ben wel een beetje verkouden dus daar had ik nog een beetje last van,’ zei ik met een halve rochel.

Het liefst had ik de airco op standje Siberië vlak boven mijn hoofd de schuld gegeven, maar misschien had ik niet goed gezongen.

De kroegbaas drukte vijfenzeventig euro zwart in mijn hand en gaf mij nog twee extra consumptiemunten. Terwijl iedereen doorpraatte alsof er nooit een optreden was geweest, liep ik naar de bar en bestelde een fluitje.

‘Geinig, hoor. Echt leuk wat je doet,’ zei een hoogblonde dame van middelbare leeftijd achter de bar tegen mij. ‘Doe je dit al lang?’

‘Ja. Ik ben op mijn zestiende begonnen. Dus nu tien jaar.’

‘Leuk, hoor. Je hebt een goede stem.’ Ze gaf me een knipoog en draaide zich weer om.

Toen ik mijn fluitje op had liep ik naar het magazijn, in dit geval ook mijn kleedkamer. Mijn telefoon liet een gemiste oproep zien van een nummer dat ik niet kende, er was een voicemailbericht ingesproken. Ik luisterde het bericht af.

‘Ja, Tjibbe Wammes. Dit is Jerry Armspek van

Bacon Studio's. Ik wil graag even met je babbelen over jou, je stem en wat je van plan bent in de toekomst, weet je wel. Maandag twaalf uur, Bacon Studio's in Amsterdam-Oost. Naja, ik neem aan dat je weet waar het zit en anders google-le-google je het maar effe. Zie je, massol.'

Jerry Armspek. Welke nummers had hij van mij gehoord? Hoe kwam hij bij mij terecht?

Maandag, vijf voor twaalf, stond ik in de miezerregen op een verlaten industrieterrein in Amsterdam-Oost voor een grijs containergebouw. De eerste drie naamkaartjes naast de deurbel waren afgeplakt of doorgekrast. Naast de vierde bel prijkte een gouden naam-bordje met de tekst BACON STUDIO'S. Na enkele seconden schoot de deur open. Ik volgde de pijlen. Dit was het dan. De Bacon Studio's van de befaamde manager Jerry Armspek. Sinds zijn voicemailbericht had ik aan niks anders kunnen denken. Constant speelden zich scènes in mijn hoofd af over hoe mijn gesprek met Jerry zou verlopen. De ene keer ging het erover dat hij mij het grootste talent van Nederland vond en dat hij ontzettend blij was dat er eindelijk eens een kwaliteitszanger met een boodschap was.